

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΟΜΕΝΟΝ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΟΡΘ. ΧΡΙΣΤ. ΕΚΚΗΣΙΑΣ ΝΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΓΝΩΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΠΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΥΜΑΣ (ΙΩΑΝ. 8.32)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΕΤΗΣΙΑ:	Ἐσωτερικοῦ	δραχ. 15
»	Ἐξωτερικοῦ	φρ. 15
»	Ἀμερικῆς	δολ. 2

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

ΤΩ ΑΙΔ. ΔΙΓΥΘΥΝΤῃ

κ. ΘΩΜΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΩ

Γραφεῖα: 60 Γεροκωστοπούλου 60.

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Εἰσερχόμεθα εἰς τὸ νέον ἔτος. Μία εἰσέτι σταγὼν χρόνου ἐρρίφη εἰς τοὺς ἀπείρους ὠκεανούς τῆς αἰωνιότητος. Ἐν ἔτος! σήμερον ἀόρατον ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν χρόνων ἀλλὰ καὶ σταθμὸς σπουδαιότατος διὰ τὴν ζωὴν τῶν καθ' ἑναστον ἀνθρώπων. Τίς μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι τὸ νέον τοῦτο ἔτος θὰ εἶναι ὄλον εἰς τὴν διάθεσίν μας ἢ μετ' ὀλίγον αἰ παγεραὶ τῆς χιόνος νιφάδες θὰ πίπτουν ἐπὶ τοῦ τάφου μας; Πόσον μέγα καὶ ἀπεραντον μᾶς φαίνεται τὸ ἔτος τὴν στιγμήν ποῦ ἀρχίζει καὶ ἐν' ᾧ τὸ διανύομεν; αἱ ἡμέραι καὶ οἱ μῆνες μᾶς φαίνονται ὡς αἰῶνες. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ πάλιν ἔτος μόλις παρέλθει λησμονεῖται ὡς μία στιγμή. Ὅσον πλειότερον ζῶμεν τόσῳ βραχυτέρα καθίσταται ἡ ζωὴ μας. Πόσον γρήγορα παρέρχονται τὰ ἔτη, πόσον σύντομα ὀλιγοστεύει ἡ ζωὴ μας! Τί εἶναι ἡ ζωὴ 70 ἢ 80 ἐτῶν; ὄνειρον ὀλίγων στιγμῶν τῆς αἰωνιότητος! Τί μυστήριον με περικυκλώνει, πόσον φοβούμαι τὸ ἄδηλον μέλλον! Καὶ ἐν τούτοις ἐργάζομαι καὶ κινουῖμαι ὡσὰν νὰ μὴ προσέχω εἰς τὸ τοιοῦτον. Τὰ λάμποντα παίγνια τῆς φαντασίας τὰ ὄνειροπολήματα καὶ αἱ ἀπατηλαὶ ἐλπίδες τοῦ μέλλοντος μᾶς καταθέλγουν. Ζῶμεν ἐν διηνεκῇ ἀπατηλῇ προσδοκίᾳ.

Ἐτι μᾶλλον ἀνόητοι ἀπὸ τὰ παιδιά οἱ πολλοὶ παραβλέπουν τὰ δῶρα τῆς θείας Προνοίας καὶ τρέχουν ὀπισθεν ἀπατηλῶν ἐλπίδων διότι εἶναι θύματα τῆς ψυχικῆς αὐτῶν νόσου. Ὑπὸ δίψης κατατρυχόμενοι

διαβαίνουν πλησίον ἀφθόνου πηγῆς καὶ ἀναισθητοῦν πρὸς τὰ δροσερὰ αὐτῆς νάματα καὶ κωφεύουν πρὸς τὸν γλυκὴν αὐτῆς ψῆθρον. Πάντοτε νέα ἐπιδιώκοντες οὐδέποτε φθάνουν εἰς τὸ τέρας. Λησμονοῦμεν τὸ τοῦ Κυρίου «μὴ μεριμνήσητε διὰ τὴν αὔριον, ἢ γὰρ αὔριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς, ἀρκετὸν γὰρ τῇ ἡμέρᾳ ἢ κακία αὐτῆς». Ἐὰν ὁ κόσμος ἐπρόσεχε καὶ ἐνεβάδυνεν εἰς τὴν ἐννοίαν τῶν σωτηριωδῶν τούτων ἀληθειῶν θὰ ἦτο ἀπειρῶς εὐτυχέστερος, θὰ περιεπάτει ἐν σοφίᾳ. Εἰσήλθομεν εἰς τὸ νέον ἔτος πρέπει νὰ κάμωμεν τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ παρελθόντος ὡς καὶ οἱ ἔμποροι. Τὰ παθήματα τὸν παρελθόντος πρέπει νὰ γίνον μαθήματα διὰ τὸ μέλλον. Πόσοι εἰσήλθον μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ νέον ἔτος πέρυσιν καὶ ἐν τῷ μέσω ἐκόπη τὸ νῆμα τῆς ἐπιγείου ζωῆς των; Μήπως τάχα συμβῆ καὶ εἰς ἐμὲ τοῦτο; Δὲν πρέπει νὰ ἔχω προετοιμασθῇ ἀφ' οὔ εἶναι ἐπόμενον αἰφνηδίως νὰ ταξειδεύσω εἰς τὰς αἰωνίους μονάς; Ὅθεν ὀλοψύχως εὐχεται ἡ Ο. Χ. Ε. Ν. Πατρῶν καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ μας εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητὰς, δωρητὰς καὶ συνεργάτας ἵνα τὸ νέον ἔτος εἰσαγάγῃ ὅλους μας εἰς τὴν ἀληθῆ τοῦ Χριστοῦ ὁδὸν καὶ μᾶς ἀναδείξῃ νέους ἐν Χριστῷ ἀνθρώπους καὶ οὕτω κατὰ Χριστὸν ζῶντες καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μας προσπορίσωμεν εἰς ἑαυτοὺς ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΥΤΡΩΤΟΥ

Ἡ γέννησις τοῦ Σωτῆρος εἶναι ἡ ἱερωτάτη καὶ ἀγιωτάτη τῶν ἐορτῶν. Ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, γεννᾶται ἐν φάτνῃ ἄγγελοι δοξάζουν ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐν τῇ γῆ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διαχύνεται τὸ ἰλαρὸν καὶ ἀνέσπερον φῶς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς παρηγορίας. Ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἡ προσδοκία τῶν Ἐθνῶν καὶ ὁ φωτοβόλος τῆς δικαιοσύνης ἥλιος ὅστις διὰ τῶν μαρμαρυγῶν καὶ φωτεινῶν ἀκτίνων διέλυσε τὰ πυκνὰ τῆς πλάνης καὶ κακίας νέφη καὶ διέχυσε νέον φῶς γνώσεως, ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης ἐν τῇ ἀνθρωπότητι ἣτις ἐβιάδιζεν εἰς τὸ σκότος τῆς εἰδωλολατρείας καὶ ἀμφιβολίας. Ὁ ἄνθρωπος φύσει τοῦ εἰδέναι ὀρεγόμενος ἐξίτηται τὴν ἀλήθειαν ἣτις εἶναι ἡ φυσικὴ τροφή τοῦ πνεύματος. Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι κατὰ διαφόρους τρόπους ἐξίτητον νὰ κορέσουν τὴν πνευματικὴν ταύτην δίψαν. Ἡ ἀλήθεια ἦτο ἄγνωστος εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἀνευ πηδαλίου καὶ πηξίδος ὡς πλοῖον χειμαζόμενον ἐν πολυκυμάντῳ θαλάσῃ ἔβαινε ἐν τῷ ὠκεανῷ τῆς ἀγνοίας καὶ ἀμφιβολίας.—Τὰ πάντα ἦσαν Θεὸς ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν περίφημον Βοσσοῦετον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἡ λαμπὰς τῶν ἀρχαίων παραδόσεων ὅλοεν ἐσβένυτο ὑπὸ τῶν δηλητηριωδῶν ἀναθυμιάσεων τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους. Ἡ μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου σχέσις εἶχε διακοπῆ τελείως διὰ τῆς ἀμαρτίας, ἣτις ὡς μεσότοιχον ἐχώριζε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς μένει ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ. Αἱ πανταχοῦ πρὸς ἐξιλέωσιν τελούμεναι θυσίαι δὲν ἐπετύγγανον τοῦ ποθομένου. Ὁ ἄνθρωπος σκοτισθεὶς τὸν νοῦν καὶ ἐξασθενήσας κατὰ τὴν θέλησιν ἐφέρετο ὑπὸ τῶν ἀγρίων κυμάτων τῆς πλάνης καὶ διαφθορᾶς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνευ ὁδηγῶν ἀστέρος χωρὶς ἐλπίδα νὰ φθάσῃ εἰς εὐδίων λιμένα. Αἴφνης τὸ λατρευτὸν παιδίον γεννᾶται ἐν τῇ φάτνῃ ἐν ἀφανείᾳ. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγάλλονται. Τὸ μεσότοιχον αἶρεται καὶ ἀποκαθίστανται αἱ ἀγαθαὶ σχέσεις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Τὸ σκότος διαλύεται. Ἡ πλάνη φυγαδεύεται. Ἡ ἀμαρτία τῶν πρωτοπλάστων συντριβεται. Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ σπουδαιότερον τῆς ἱστορίας γεγονὸς καὶ τὸ κέντρον τῆς παγκοσμίου ἱστορίας

Ἡ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἡ μορ-

φή τοῦ κόσμου ἀλλάσει τελείως. Αἱ ἰδέαι καὶ αἱ κατευθύνσεις τῶν ἀνθρώπων μεταστρέφονται ἐπ' ἀγαθῷ καὶ πάντα ταῦτα καὶ ἄπειρα ἄλλα ἀγαθὰ ἐπέρχονται χάρις εἰς τὸ μυστηριώδες Θεῖον Βρέφος.

Ο ΑΣΤΗΡ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἐρμηνεύων τὴν Κ. Δ. καὶ φθιάσας εἰς τὸ πολύκροτον ζήτημα τοῦ τίς ὁ ἀστήρ τῶν μάγων, λέγει τὰ ἑξῆς. «Ἴνα μὴ συνάπτοντες ἀπορίας ἀπορίας ἰλιγγιοῦν ὑμᾶς ποιούμεν φέρε δὴ λοιπὸν ἐπὶ λύσιν τῶν ζητουμένων ἔλθωμεν ἀρχὴν τῆς λύσεως ἀπὸ τοῦ ἀστέρος αὐτοῦ ποιούμενοι. Ἄν γὰρ μάθωμεν τίς ὁ ἀστήρ καὶ ποταπός, καὶ εἰ τῶν πολλῶν εἰς, ἢ ξένος παρὰ τοὺς ἄλλους καὶ εἰ φύσει ἀστήρ ἢ ὄψει μόνον ἀστήρ, εὐκόλως καὶ τὰ ἄλλα δῆλα; Ἀπὸ τῶν γεγραμμένων αὐτῶν ὅτι γὰρ οὐ τῶν πολλῶν εἰς ὁ ἀστήρ οὗτος ἦν, μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἀστήρ, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, ἀλλὰ δύναμις τις ἀόρατος, εἰς ταύτην μετασηματισθεῖσα τὴν ὄψιν. **Πρῶτον** ἀπὸ τῆς πορείας αὐτῆς δῆλον. Οὐ γὰρ ἔστιν ἀστήρ τις ταύτην βαδίζον τὴν ὁδὸν ἀλλὰ κἂν ἥλιον εἴπης, κἂν σελήνην κἂν τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἀστέρας, ἐξ ἀνατολῶν ἐπὶ δύσιν ὄρωμεν χωροῦντας οὗτος δὲ ἀπὸ ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν ἐφέρετο οὕτω γὰρ ἡ Παλαιστίνη πρὸς τὴν Περσίδα κεῖται.

Δεύτερον καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦτ' ἔστιν ἰδεῖν, οὐ γὰρ ἐν νυκτὶ φαίνεται, ἀλλ' ἐν ἡμέρᾳ μέσῃ ἡλίου λάμπωντος, ὅπερ οὐκ ἔστι δυνάμει ἀστέρος, ἀλλ' οὐδὲ σελήνης· ἢ γὰρ τοσοῦτον πάντων ὑπερέχουσα, τῆς ἀκτίνος φανεῖσις τῆς ἡλιακῆς, κρύπτεται εὐθέως καὶ ἀφανίζεται. Οὗτος δὲ τῇ τῆς οικείας λαμπρότητος ὑπερβολῇ καὶ τὰς ἀκτίνας ἐνίκησε τὰς ἡλιακὰς φαινότερος ἐκείνων φανείσιν καὶ ἐν τοσοῦτῳ φωτὶ μεῖζων λάμπας. **Τρίτον** ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι καὶ πάλιν κρύπτεσθαι. Τὴν μὲν γὰρ ἕως Παλαιστίνης ὁδὸν ἐφαίνετο χειραγωγῶν ἐπειδὴ δὲ ἐπέβησαν τῶν Ἱεροσολύμων ἐκρυψεν ἑαυτὸν εἶτα πάλιν, ὅτε τὸν Ἡρώδη ἀφέντες διδάξαντες αὐτὸν ὑπὲρ ὧν ἦλθον ἐμελλον ἀπιέναι δεικνυσιν ἑαυτὸν ὅπερ οὐκ ἔστιν ἄστρον κινήσεως ἀλλὰ δυνάμειος τινὸς λογικωτάτης· οὐδὲ γὰρ ἰδίαν τινα πορείαν εἶχεν, ἀλλ' ὅτε μὲν ἔδει βαδίσαι αὐτοὺς ἐβιάδιζεν, ὅτε δὲ σῆναι, ἴστατο, πρὸς τὸ δέον πάντα οἰκονομῶν καθάπερ ὁ στίλος τῆς νεφέλῃς καὶ καθίζων καὶ ἐγείρων τὸ